

----- Forwarded message follows -----

Date sent: Fri, 21 May 2004 16:05:18 +0200
From: jrottier@12move.nl
Subject: La Grande Randonnee 13: Auxerre

Auxerre, 21 mei 2004

Beste allemaal,

Over het weer: van 10 naar 30 graden en weer terug

Ik heb er over gedacht deze rubriek te schrappen want het weerbericht is toch eigenlijk het meest zinloze van alle informatie die we in deze wereld over ons heen krijgen. Maar toch maar niet want de invloed op een tocht als de mijne is fenomenaal en toch vele malen sterker dan ik had gedacht. Eigenlijk is dat niet juist: het moet zijn "dan ik me had gerealiseerd". Het verschil tussen denken (rationaliseren) en de actuele beleving is altijd verschillend. Het weer drukt me prima met de neus op dat feit. Hoe banaal dit ook klinkt.

Ik loop vanaf Perigeux in steeds slechter weer richting Limoges om daar uiteindelijk te concluderen dat alle campings dicht (Nexon) of verdwenen zijn (Limoges en Nevers). Ik neem - om toch maar vooruit te komen - de trein naar Nevers om daar ruim een week rond de 10 graden in de stromende regen te bivakkeren. Totaal heb ik dan al 3 weken stilgestaan vanwege de regen en de kou (Montignac, Perigeux en Nevers). Dan wordt het iets beter en kan ik weg. Binnen enkele dagen is het 30 graden en het lichaam kan de snelle verandering met moeite aan. De etappes zijn kort (15 tot 20 km) wat ze al waren vanwege de kou. Alles blijft dus bij hetzelfde. Auxerre bereik ik zwetend en puffend. Ik blijf er twee dagen. Komt goed uit: de temperatuur gaat weer naar rond de twintig graden. Dat blijft toch het ideaal.

Over de route: Perigeux tot Auxerre

Na Perigeux een grote etappe (meer dan 30 km) naar Brantôme waar ik op een gesloten camping toch mag staan. Het voordeel van een eenzame wandelaar is dat zelfs de bureaucratische Fransman bereid is uitzonderingen voor deze eenling te maken. Een mooi dorp. Dan vind ik dat de route GR er toch een potje van bakt en teveel omloopt. Ik besluit in een rechte lijn (op de kaart) te lopen naar Limoges. Via Saint-Saud-Lacoussiere loop ik naar Chalon. Jawel de plaats waar Richard Leeuwenhart gesneuveld is. Nadat hij op terugtocht van de mislukte derde kruistocht was gegijzeld, had zijn moeder (Alienor d'Aquitaine, reeds 78) persoonlijk het losgeld bij elkaar gesprokkeld en persoonlijk gebracht om de dynastie van de Plantagenets toch maar doorgang te laten vinden. Weer vrij moest Richard al zijn lenen langs om die weer terug te veroveren (te onderwerpen). Dat was een vermoeiende bezigheid en op een rustige zomeravond liep hij in Chalon zijn problemen overdenkend een avondwandeling. Buiten bereik van de schutters op de kasteelmuren. Dacht hij. Kruisbogen waren nauwkeuriger en droegen verder, maar waren blijkbaar nog onbekend bij Richard. Hij wordt getroffen in de schouder en de pijl blijkt vergiftigd. Zijn broer Jan Zonder Land is de laatste van de Plantagenets. Dat is aardig maar verder niet van belang voor mijn tocht en ook in Chalon is de camping opgeheven. Ik probeer te liften naar een camping 8 km verderop omdat het laat is en mijn voeten geen zin leer hebben. Zittend op de rugzak stopt er een wat oudere man: 'Francais?', 'non', 'Deutsch', 'non, Pays-Bas' (nooit zeg ik 'Hollandais'). Hij is ook Nederlander en voor ik het weet ben ik te gast op 'Les Quatre Vents' een landgoedje van 15 ha dat hij met zijn vrouw na hun pensionering heeft gekocht. 15 ha bos dus het gaat al snel over bos, bosbouw en Wageningen. Blijkt zijn vrouw het middelbare schoolvriendinnetje van professor Oldeman (bosteelt) te zijn geweest en ze hebben nog steeds contact. Je begrijpt: het was een aangename avond. Ik werd uitgenodigd voor de maaltijd die met veel wijn werd besprenkeld en met champagne werd afgemaakt. De dag er op toch wat duf onderweg door een prachtig land naar Nexon alwaar de camping dicht is, maar waar ik toch mag staan. Als ik daar vertrek wordt het weer almaar slechter. Ik besluit het lopen door onbekend land met onbekende bestemmingen dan maar op te geven. Je heb toch af en toe wat douche en warmte nodig en dat lijkt er niet in te zitten. Ik neem de trein in Limoges naar Nevers alwaar de camping ook is opgeheven. 5 km verderop in Fourchambault wacht ik dan beter weer af. Ik sta er 6 dagen. Eindelijk weg en via Chateaufort-a-la-Loire loop ik de Bourgogne weer in. De waterscheiding tussen Loire en l'Yonne is een prachtig gebied en word nog mooier als ik de Morvan nader, het weer beter wordt en de lente volop losbarst. Via Varzy (camping) naar Tannay alwaar de camping opgeheven is. Wat is er toch aan de hand in Frankrijk met die camping Municipal? Is het een uitstervend fenomeen? Is het te duur? Worden de grondprijzen te hoog? Hoe het ook zij, ik moet toch ergens blijven maar de VVV is ook dicht want omdat de camping weg is, is die blijkbaar ook niet meer nodig. Ik denk wat vloekend en tierend maar uit het maar niet. Tegenover het VVV wonen Jacques en Jacqueline. Een echtpaar van 88 en iets jonger die zich gedragen als 20 jaar jonger. Ze rijden me eerst rond om een slaapplek te vinden, maar als ik in de presbytere en de Mairie niet terecht kan, mag ik bij hun in het zomerverblijf. Even later zit ik voor een groot haardvuur in een ruimte die als winkel van een brocanterie niet zou misstaan. Ik mag het repas bij

hun gebruiken (wijn, kaas en aardbeien toe) en de genoeglijke avond wordt afgesloten bij het haardvuur (alleen zijn zij overigens naar bed). De dag erop naar Vezelay. Het is een schitterende tocht en op de dag dat het voor het eerst 25 graden wordt, nader ik tegen de middag Vezelay. Het is het startpunt van de tweede grote route naar Compostela. Het is er druk, duur en vooral niet interessant. De abbatiale is een teleurstelling. Ze wordt aangeprezen als een van de belangrijkste kerken van Frankrijk, maar dan moet je toch de geschiedenis erbij nemen om daar iets van te begrijpen (tweede en derde kruistocht). De kerk zelf is een architectonisch ratjetoe. Romaans van opzet met gotische transepten en hart en steunberen langs het schip om de zijanten te steunen. Het lijkt nergens op. Ik heb mooier en beter gezien. De prijzen in de restaurants zijn zo hoog dat ik - mijn ervaring in Le Puy nog in het achterhoofd - maar besluit om eigen kok te blijven. Snel weg. Via St. More en Accolay naar Auxerre. Prachtige lavoirs. Prachtig land. En Auxerre een mooie stad. Met zeker 5 kerken. Die allemaal worden gerestaureerd. Wie betaalt dat? Weet je hoeveel kerken er in Frankrijk zijn? Weet je hoe groot die zijn? Ik denk er maar verder even niet bij na.

Morgen verder.

Naar Chablis.

Richting Reims, Noord-Frankrijk lonkt, de lavoirs, de heuvels. Ik ben blij dat ik de Loire over ben. Het verschil is evident. Noord-Europa begint ten noorden van de Loire. Ten noorden van Dijon.

Ik ruik de stal.

Over de ontmoetingen

Mijn ontmoeting met de Nederlanders in Les quatre Vents is al beschreven. Mijn ontmoeting met Jacques en Jacqueline ook. Het waren ontmoetingen die van een gastvrijheid getuigen die je - naar ik heb ervaren - alleen tegenkomt bij mensen die hun werkzame leven achter zich hebben. Die de tijd en de wil hebben om gastvrij te zijn. En die nog weten wat gastvrijheid is. Het is de vraag of dat laatste over 30 jaar nog bestaat. Het waren bijzondere ervaringen.

De Duitsers

Ik heb twee Duitsers ontmoet. Een in Vezelay. Hij deed met zijn bus (camper) Frankrijk in 3 weken als voorbereiding op Compostela. Bezocht alle plaatsen en fotografeerde alle Romaanse kerken. Was lyrisch over Vezelay (wat ietwat contrasteerde met mijn visie op de plaats, hetgeen ik niet uit heb gedragen). Had in die periode 80(!) rolletjes fotomateriaal geschoten, maar was geen professional. Ik snap nog niet wat hij nu eigenlijk deed. Ik weet wel dat als hij echt gaat lopen, wat moeite met de tocht gaat hebben.

De tweede Duitser kwam ik tegen in Accolay. Hij kwam uit Oost-Duitsland. Oost-Berlijn. Was radiotechnicus voor de overheid (buitenlandse zaken). Had na de 'Wende' nog 4 jaar gewerkt als van alles en nog wat en was uiteindelijk werkeloos geworden. Zoals zovelen. Tot 40% van de beroepsbevolking. Hij was er niet bij neer gaan zitten. Had een fiets gekocht en een kampeeruitrusting en was gaan fietsen. En doet dat nu nog. Door Rusland, China, Vietnam, Korea, Indonesië en Australië. In 2000 is hij een jaar weggeweest voor een wereldreis. Nu reist hij Europa door in een half jaar. Hij praat me de oren van mijn hoofd en de dag erop ben ik blij dat ik weer alleen ben. Maar het was een interessante ontmoeting. Een vreemde reiziger die vermalen is in de systemen van de twintigste eeuw.

De eend

In Champs-sur-l'Yonne hou ik even pauze om te eten. Het is 6 km voor Auxerre. Het is warm en het is lekker aan de Yonne. Om me heen zoals altijd eenden. Eendjes voeren is in Frankrijk net als in Nederland een tijdverdijs dat door iedereen wordt bedreven. De beesten zijn dan ook bijna tam. Maar altijd bestaat er een afstand. Zelden eten ze uit de hand en meestal blijven ze buiten bereik. Behalve deze. Het is een jonge vrouwtjeseend die erg dichtbij komt. Even later eet ze uit mijn hand. Als ik het brood wat hoog hou, springt ze als een hond omhoog om het uit mijn hand te grijpen. Nog iets hoger en ze kan er springend niet meer bij. Wel vanaf mijn knie en even later zit ik een eend te voeren die op mijn knie zit. Geen belangstelling voor de omgeving. Het kopje volgt alleen mijn hand waarin zich het brood bevindt. Als mijn hand iets te dichtbij komt is het brood weg. Andere eenden krijgen geen kans.

Ik heb het grootste deel toch maar zelf opgegeten.

Dat was het dan maar. Tot de volgende keer.

Groet, Hans

----- End of forwarded message -----